

Spekulanti s demokracií

Seznámili jsme se s posledním prohlášením skupiny Listy, které je rozšiřováno ve SRN. Pokud čtenář blíže nepozná autory, nemá s nimi zkušenosti, může jeho obsah považovat za pozoruhodný a uvěřit. Pelikán, Hejzlar, Mlynář a Müller se nám představují v nové hře jako odhodlaní stoupcem demokratické opozice v Československu a její představitelé ve svobodném světě. Nepřekvapuje proto, že v textu scénáře marně hledáme pojem socialismus, dokonce i ten demokratický nebo vylepšený - s lidskou tváří. Dovídáme se - a světe div se ! - že nastolují také otázku odvolání fatalních velmocenských ujednání z Jalty.

Je to snad znamení, že soudruzi definitivně začali chápat neudržitelnost svých demagogických postojů, své ideologie, s nimiž po mnoho let uspívali v totalitním komunistickém systému? Ne, nejsou sebemenší opodstatnění pro podobné úvahy. Naopak. Poznáváme, že pokračují v chytračení a spekulacích se svobodným zázemím otevřené společnosti, že jen upravili scénář staré hry, trochu i kostýmy, ale motto hry i její obsazení zůstalo bezezměn.

Jaké jsou ale příčiny této "poměny"? Vysvětlení nalezneme v jejich politické i mravní diskvalifikaci a následné jejich prohlubující se izolaci v demokratickém exilovém hnutí. Patrně jsou si toho dobře vědomi a snaží se vetřít do důvěry demokratického exilu, aby mohli profitovat na jeho postavení i ideálech, na touze našich národů po znovuzískání svobody. V tom je smysl prohlášení skupiny Listy, pokus zapůsobit na exil, získat a využívat přívržence "Pražského jara", kteří podobně jako oni žili na výsluní komunistického režimu a i dnes ve svobodném světě sledují jen osobní zájmy. Soudruzi dospěli až k tomu, že navenek se zřekli reprezentace čs. socialistické opozice, odideologizovali programové cíle, aby se stali pro stojící stranou přijatelnější a přitažlivější. Nabízejí členství ve skupině každému, kdo projeví zájem. Lákají natolik, že potlačili i vžitě kádrové manýry a zájemce může být i členem jiné organizace nebo dokonce politické strany. Zrušili i nedávno veřejně vydaný zákaz spolupráce a přijímání členů z řad Světového kongresu Slováků a Čs. federální rady do skupiny. Ve výčtu lákadel mohli bychom pokračovat, ale přejděme k meritu věci, které soudruzi zamlžují, ale neutají. Zatížení režimními manýrami rádi by hráli vůdčí roli a přiřkli si z těchto důvodů na svém

nedávném jednání koordinující úlohu v exilu. A jsme u podstaty jejich snažení - získání monopolních pozic.

Lidé Pelikána přirklí si také zásluhy na udělení Nobelovy ceny Jaroslavu Seifertovi, ačkoli je dosti známé, že počítali a vsadili na jiné kandidáty. Müller, Janouch a jim podobní, rychle ale vycítili příležitost, potlačili prvopočáteční zklamání a bez ohledu na zásluhy jiných exilových kulturních organizací a obětavých funkcionářů bezostyšně se snaží profitovat na Seifertovi i ve SRN. Ve Švédsku spolupracují s pochybným pornonakladatelstvím ASKELIN-HAGLUND, jak o tom pohotově informovalo Právo lidu v č. 4/1984 /zn.WY/. Mezitím se ale prokázala unáhlelost PL v tom, že jednání a dohodu s A+H na vydání SEIFERTA neuzavřela ARTIE, ale právě JANOUCH.

Mohli bychom uvádět další příklady jednání těchto bezcharakterních - s prominutím - komediantů. Udivuje nás proto naivita některých zasloužilých exilových pracovníků, kteří přijali pozvání k účasti na jednání skupiny Listy v říjnu m.r., naslouchali mlčky krasořečněním Hejzlara, Mlynáře i kulturtrágra Liehma a takticky podpořili jejich snahy. Naše zkušenosti vylučují dialog s komunisty a plně i stále pro nás platí názor, který vyjádřil Jaroslav Dresler v č. 83/1982 římských "Studíí":

"Demokracie, chce-li přežít, nemůže podávat ruku každému, kdo ji ohrožoval, nebo ohrožuje. Domnívám se, že dialog s některými bývalými předními čs. komunisty je přinejmenším neuvážený. Tito lidé se /nikoli ovšem "kolektivně", ale každý individuálně/provinili proti demokracii a zejména porušili čs. ústavu a zákony včetně takzvané socialistické zákonnosti. Jiří PELIKÁN a Zdeněk HEJZLAR měli podíl na čistkách na vysokých školách a zasáhli záporně do životů asi deseti tisíc mladých lidí. Zdeněk MLYNÁŘ hájil ještě na jaře 1968 komunistickou c e n z u r u a podepsal Moskevský protokol. A.J. LIEHM byl reportérem na procesu se Slánským. Pavel KOHOUT byl jedním z hlavních zastánců stalinismu v literatuře. Svým jednáním se tito a jiní lidé pro práci v demokratické společnosti d i s k v a l i f i k o v a l i ..."

